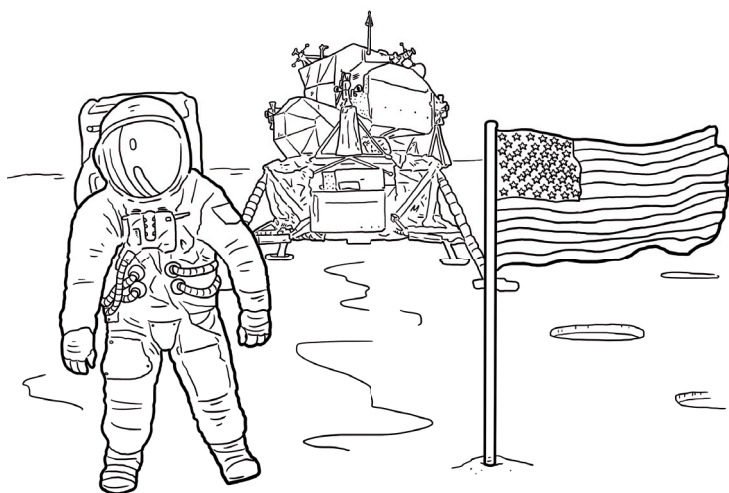

اولین ماموریت ماه

سال ۱۹۶۹ است. همه هیجان زده هستند. سفینه ی فضایی آمریکا بنام آپولو ۱۱ ماموریت رفتن به ماه را دارد. موشک های قوی ادوین آلدترین، نیل آرمسترانگ و میشل کولینز را به فضا می فرستادند. موشک ها بلند و به اندازه ساختمانی ۴۰ منزله/ طبقه بودند. داخل سفینه تنگ بود.

فضانوردان لباس های فضایی به تن کرده بودند. بدون این لباس ها، آن ها منفجر می شدند. لباس های فضایی از آن ها در مقابل گرمای شدید محافظت می کردند. یک کیپسول

در پشت فضانوردان به آنان هوا می رساند. فضانوردان بی وزن هستند و وقتی در جایی ثابت نباشند، می توانند پرواز کنند. غذاهای آنان پودرهایی است که با آب مخلوط می شوند.

روی ماه

آنان صد ساعت به ماه نزدیک می شوند. آلدترین و آرمسترانگ در سفینه فضایی جابجا می شوند، در حالی که کولینز در قسمت باقیمانده سفینه که کلمبیا نام دارد باقی می ماند. کلمبیا باید دور ماه در گردش بوده و منتظر دو تن دیگر باقی بماند. فرود روی ماه به خوبی صورت گرفته و سفینه مانند عقابی در گرد و غبار ماه قرار می گیرد. فضانوردان توانستند از سفینه بیرون بروند. این برای اولین بار بود که انسان توانست به کره ی دیگر پای بگذارد. به دلیل بی وزنی، پریدن از راه رفتن برای آنان آسان تر است. آرمسترانگ این جمله ی درخشان را می گوید: "این قدمی کوچک برای انسان است، اما جهشی بزرگ برای بشریت." آنان سپس بیرق/ پرچم آمریکا را بر ماه افراشتند که ممکن است برای سال ها در آنجا بماند.

بر روی ماه هیچ درخت، حیوان و پرند ای نیست. در آنجا باد نمی وزد. روی ماه در روز حدود ۳۰۰ درجه گرم است و شب حدود ۱۵۰ درجه سرد. یک روز بر روی ماه، برابر با ده هفته است.

بازگشت به زمین

آلدترین و آرمسترانگ اطراف سفینه ی خود می پرند و از روی ماه، سنگ و گرد و غبار جمع می کنند. پس از دو ساعت آن ها توانستند سوار عقاب خود شده و به کلمبیا بپیوندند. در آنجا کولینز منتظرشان بود. آنان دورتر در منظومه ی شمسی می توانستند یک گوی/گردی آبی رنگ و سفید رنگ را ببینند. آن زمین بود. چند روز بعد کلمبیا در آب های اقیانوس آرام، بیرون از هاوایی فرود آمد. در آنجا کشتی و هواپیما در انتظارشان بود تا سه فضانورد را همراهی کنند. در مورد سفر به ماه می توان روی اینترنت بیشتر مطالعه کرد.

www.nrk.no/skole/